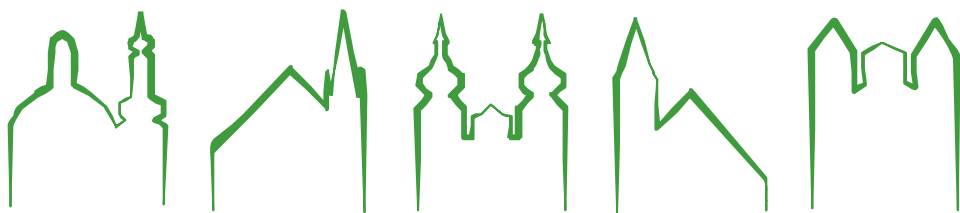

Život farností Znojma

únor
2017

2

Ročník XXVII | Cena 7 Kč

My tři králové jdeme k vám

Začátek ledna se nese v duchu slavnosti Zjevení Páně – Tří králů a v tomto období i s tím spojené Tříkrálové sbírky, kterou na znojemském okrese pořádá Oblastní charita Znojmo. Tříkrálová sbírka je nedílnou součástí vánoční tradice a poselstvím dobré vůle, radosti a solidarity, která umožňuje veřejnosti podílet se na pomoci potřebným prostřednictvím Charity. V letošním roce se do Tříkrálové sbírky na celém znojemském okrese zapojilo 485 skupinek, což je více jak 1400 koledníků. Koledníci vyšli téměř ve všech obcích a městech na Znojmsku. Mnohé z nich neodradily ani silné mrazy, nepřítuň počasí či hrozba chřipky, aby se vydali na koledování. V tuto chvíli ještě není známý konečný výsledek /očekává se, že dosáhne 2 milionů – poznámka redakce/, ale již teď jsme vděční za velkou štědrost lidí.

Osobně se na organizaci celé sbírky dívám s pokorou. Tříkrálovou sbírku organizuji už desátým rokem. Jsem si vědom, že bez té spousty koledníků, asistentů, svých kolegů, duchovních a dalších ochotných lidí bych to nedokázal. Velmi si vážím a srdečně děkuji za štědrost a dobrotu lidí, kteří nám přispěli. Při koledě se setkáváme s mnoha příběhy. Jsou to setkání, která se nesou v duchu lidské radosti. Stane se i to, že nám lidé zavřou dveře nebo jsou na nás zlí, a to člověka zamrzí. Nemusí přispí-

Koledníci v podání uživatelů charitní služby Ateliér Samuel na Hradišti se svým vedoucím (uprostřed) | foto autor článku

vat, když nechtějí, ale stačí slušně odmítnout. Většinou nás ale překvapí velká štědrost. Stává se, že koledníci ještě na cestu dostanou sladkosti nebo je jim nabízen teplý čaj.

A zase jsou příběhy, kdy my jsme ti, kteří přinesou to pravé obdarování. Vzpomínám si, že jsme jednou při koledě zazvonili u jedné velmi chudé rodiny. Byli moc rádi, že nás vidí, neměli peníze, aby nám přispěli, ale přišli se na tři krále podívat všichni, rodiče, děti, babička, dokonce i pes. Děti byly celé bez sebe, dívaly se na nás, vnímaly nás jako nadpozemské bytosti. Od malé holčičky jsme dostali moc pěkný obrázek Betléma, který pro nás namalovala. Bylo to

jedno z velmi krásných lidských setkání, kdy jsme mohli tuto rodinu obdarovat trochou radosti a veselí. Jiní koledníci mi vyprávěli, jak jim otevřela jedna stařenka, která se rozplakala radostí, že ji někdo navštívil. Měla takovou radost, že všechny malé koledníky štěstím líbala na tváře, zatímco po těch jejích tekly slzy. Vnímám to, že i díky této sbírce se udržuje v domácnostech duch Vánoc a tím radost z Kristova narození. Je pro nás koledníky krásné slyšet, když klepete na dveře či zvoníte, ony se otevřou a lidé vám odpoví: „Jééé, to jsou tři králové, už jsme vás čekali...“

Ludvík Mihola
koordinátor Tříkrálové sbírky

Z OBSAHU:

- 100 let od rekvizice znojemských zvonů 2
- Rozhovor se znojemským kaplanem Martinem ___ 4
- Svatí ze znojemských kostelů se vrací 6

300 slov

Mons. Jindřicha Bartoše

„Přijďte zase za měsíc.“

Rok 2017 nám znovu výrazněji připomíná Zjevení Matky Boží ve Fatimě v Portugalsku v roce 1917. Mimo jiné to přineslo do praktického života a zbožnosti církve Mariino pozvání k měsíčnímu intervalu větší společné modlitby, měsíční malé duchovní obnovy. Nesla to s sebou také už dřívější praxe úcty k Srdci Ježíšovu o Prvních pátcích. Maria tuto Ježíšovu výzvu podporuje a jakoby znovu opakuje: „Udělejte všechno, co Vám řekne,“ a „Přijďte zase za měsíc“.

Tímto se cítil také zvláště osloven bývalý kardinál H. Groÿer z Vídně, když ještě jako farář v Maria Roggendorf u Hollabrunu promyslel a zavedl měsíční tzv. „pout' za církev“ jako modlitební setkání na podporu života církve v překotném vývoji pokoncilní doby. Jako stálou každodenní podporu této aktivity pro nejširší řady věřících dovedl do Maria Roggendorf ještě komunitu kontemplativních řeholních sester, aby modlitba za církev na tomto místě byla neustálá a jednou za měsíc se pak rozrostla do větší šíře.

Tímto jsme se také cítili velmi osloveni, když jsme v roce 1990 zaváděli měsíční modlitbu za víru v tomto kraji v Hlubokých Mašůvkách a později i v menších oblastech v Popicích a ve Vranově nad Dyjí. Za ta léta se zde vytvořila nad farní společenství, která chtějí tímto způsobem podporovat růst Božího království do šířky i hloubky a doprovázet v duchu všechny laické spolupracovníky ve farnostech. Nečekáme jen, že modlitba sama učiní zázrak, ale že také postupně mění ty, kteří se modlí, a ti pak mohou měnit svět, najít v sobě snadněji Boží povolání, odvalu a sílu k angažovanosti v církvi. Víme, že to záleží na opravdovosti modlitby jednotlivce, na modlitbách skupin a různých společenství a hnutí, na společné modlitbě farností. Avšak větší společenství, sjednocené ve stejném úmyslu, vždy lépe vyjadřuje církev a potřebujeme ho také zažít. Je to velká příležitost mít tajemný podíl na Božím díle. Díky mnohým za vytrvalost.

Smutné dny pro Znojmo

100 let od válečné rekvizice znojemských zvonů

Před sto roky se evropské země včetně Rakousko-Uherské monarchie nacházely uprostřed nejhoršího válečného konfliktu, který svět do té doby poznal. Válka, která měla být původně do pár měsíců skončena, se stále protahovala a tak se začal projevovat nedostatek surovin potřebných pro výrobu zbraní a munice. První světová válka přinesla nejen ohromné ztráty na lidských životech, za obětí jí padly i tisíce zvonů, které se staly žadaným zdrojem mědi pro výrobu nábojnic a dělostřeleckých granátů. Odhaduje se, že v Čechách a na Moravě byly během války zničeny zhruba 2/3 z celkového počtu zvonů.

Ondřej Lazárek

Rekvizicím zvonů předcházeli jejich soupisy, který byl na základě požadavků úřadů proveden již v roce 1915. Zvony byly rozděleny do 4 kategorií. Zabavení měly být ušetřeny pouze zvony nepostradatelné pro bohoslužbu a zvony památkové. Ostatní byly určeny k válečným účelům. Rekvizice zvonů neprobíhaly zaráz, ale postupně od května 1916 až do konce války. Jednotlivé regiony byly rekvizicemi zasázeny různě. Odnímání zvonů bylo prováděno za dozoru vojenského důstojníka, inženýra domobrany či vojenského úředníka a byly k němu vyčleněny zvláštní vojenské jednotky, tzv. *Glockenkomanda*. O každém převzetí zvonu byl sepsán protokol, za kilogram zvonoviny byla vyplácena náhrada 4 koruny.

Protože místní lidé měli ke svým zvonům často silný emoční vztah, byl průběh rekvizice pro mnohé velmi bolestný. Neobešel se obvykle bez protestů a nářků. Dobový znojemský tisk k tomu uvádí: *Občané se slzami v očích sledují, jak staleté symboly jejich obcí opouštějí domov.*

Hlavní rekvizice se ve Znojme a jeho okolí odehrávaly na přelomu let 1916 a 1917. Dovídáme se o nich z dobového tisku a také z dochovaných fotografií. Tak například z kostelů spadajících pod far-

nosti sv. Mikuláše a sv. Kříže bylo odebráno 10 z 19 zvonů o celkové váze téměř 3 tuny. Jak rekvizice zasáhly jednotlivé znojemské kostely?

Z kostela sv. Hippolyta na Hradišti byly 29. září 1916 rekvizovány dva zvony. Jeden středně velký ulitý Josefem Aufheimem v roce 1832 ve Znojme. Zvon byl téměř celý pokryt nápisy, které dosvědčovaly, že jeho předchůdce byl ulit již v roce 1696 a následně přelit v letech 1710 a 1832. Druhý zabavený zvon měl talířovou korunu. Jednalo se pravděpodobně o 45 kg vážící zvon z roku 1888 ulitý Peterem Hilzerem (Vídeňské Nové Město). Z hradištského **kostelíku sv. Antonína** byl pak snesen jeden malý zvon. V následujících dnech došlo k zabavení zvonů také v Citonicích, Příměticích, Únanově a Hlubokých Mašůvkách. Z **přímětické farnosti** jsou na rekvizičních fotografiích zachyceny dva zvony přímo z Přímětic a dva malé zvony z Kravska a Mramotic.

Z kostela sv. Mikuláše byly zabaveny čtyři zvony. K jejich snímání došlo 22. a 23. listopadu 1916. Největší z nich 1120 kg těžký zvon zasvěcený sv. Mikuláši a sv. Donátovi byl ulit znojemským zvonařem Štěpánem Guggem v roce 1851. Kvůli své váze byl při snímání z věže shozen, zaryl se hluboko do země a velká část zvonu se odlomila. Jednalo se o zvon, který byl v minulosti několikrát přelit (poprvé v roce 1578 konvářem Pavlem z Freistadtu, podruhé 1749 znojemským zvonařem Ignácem Beglem a nakonec v roce 1851). Další zabavený zvon byl středně velký a od všech ostatních se výrazně odlišoval. Měl hladký povrch bez jakéhokoli zdobení a bez nápisů. Je pravděpodobné, že se jednalo o nejstarší zvon a jeho původ sahá až do 14. století. Mohl tedy viset už v severní věži románského kostela sv. Mikuláše. Nakonec byly zabaveny dva malé zvony, jeden z roku 1702 s vyobrazením P. Marie s Ježíškem a druhý (zřejmě nedatovaný) s nápisem „Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum – Jesus“. Zachován zůstal velký zvon z roku 1442 a zvon zasvěcený sv. Mikuláši z roku 1630, který byl původně z věže také sejmut, ale nakonec se ho podařilo vyměnit za jiný. (Zvon z roku 1630 nakonec nešel rekvizicí za 2. sv. války. Po jejím skončení se sice vrátil, ale prasklý.) Na věži se dodnes nachází také menší nedatovaný zvon z přelomu 15. a 16. st. často chybně označovaný jako druhý zvon z roku 1442.

Z věžičky **kostela sv. Alžběty** byl těsně před Vánocemi roku 1916 sejmuto Scheichelův zvon z roku 1787. Druhý menší zvonek ulitý v roce 1825 znojemským zvonářem Antonínem Aufheimerem zůstal kostelu zachován. Kapucínský kostel na Dolním nám. si podržel svůj jeden zvon zasvěcený sv. Janu Křtiteli.

Snímání zvonů z **kostela sv. Kříže** probíhalo od 12. do 15. ledna 1917, kdy za přihlížení nemalého davu byly z jižní věže spuštěny čtyři zvony o celkové váze 1685 kg. Jednalo se o tři zvony ze zvonového souboru ulitého znojemským zvonářem Janem Jiřím Scheichlem v roce 1780. Rekvírován byl hned největší zvon zasvěcený P. Marii (1170 kg) a dále dva menší zvony a malý mešní zvon ze sanktusníku. Na věži zůstal pouze druhý největší zvon (509 kg) zasvěcený sv. Dominikovi a sv. Tomáši Akvinskému. Na sanktusník byl přemístěn umíráček z roku 1750 od Ignáce Begela, který se dochoval dodnes. Z šesti zvonů byly tedy čtyři odebrány. (Přepočteno na hmotnost bylo z kostela sv. Kříže zabaveno 75% veškeré zvonoviny!) Dobový tisk tuto událost popisuje následovně: *Kdo šel týž den dopoledne Dolní českou ulicí nahoru a nevěděl o sejmutí zvonů, jistě myslel, že u dominikánského kostela se událo nějaké neštěstí. Bylo tam tolik diváků. Práce těžká byla bez úrazu mistrně vykonána.*

Z kostela sv. Michala byl zabaven jeden menší zvon, nejspíš mešní zvon ze sanktusníku. Zvon musel být ze střechy kostela shozen, protože na rekviziční fotografii je zachycen prasklý. Jméno autora tohoto zvonu je čitelné z dochované fotografie. Byl jím jihlavský renesanční zvonář Petr Lieber činný v první třetině 17. st. Kostel sv. Michala si podržel největší znojemský zvon Michal z roku 1511 a zatím také druhý zvon zasvěcený P. Marii ulitý po pádu zdejší věže roku 1643.

Velké štěstí měly zvony **louckého kostela**. Díky značnému úsilí zdejšího faráře Františka Tretery a louckého nadučitele Antona Vrbky se podařilo pro tyto zvony vyprosit výjimku, kterou bylo možné

Zvony rekvírované z kostela sv. Mikuláše – uprostřed zvon bez nápisů (možná pamatující ještě původní románský kostel), vpravo 1120 kg vážící zvon z roku 1851, který při shazování z věže praskl. Tento zvon byl v minulosti třikrát přelit.

uplatnit pouze na zvony vykazující velkou historickou hodnotu. Tak ve věžích louckého kostela zůstaly zachovány dva zvony z roku 1643, které ulil lotrinský zvonář François Dubois, a dva zvony z roku 1741 od vídeňského zvonáře Andree Kleina. Rekvizice se ale nevyhnula kaplím a zvonícím spadajícím pod louckou farnost. Na rekvizičních fotografiích je možné najít po jednom menším zvonu ze Starého Šaldorfu, Dobšic, Nového Šaldorfu, Bohumilic, Sedlešovic, hřbitovní kaple, Oblekovic a Nesachleb.

Zvony ze Znojma a okolí byly shromážděny zřejmě na dvoře vojenského velitelství v Albrectových (po válce Žižkových) kasárnách na dnešní Jarošově ulici. Dobové fotografie je zde ukazují vyrovnané ve dvou řadách jak brance seřazené k odvodu. Smutný to pohled na ty, které provázely životy zdejších lidí od jejich narození až do smrti a které již za nedlouho budou odvezeny do Vídně, kde budou přetaveny v granáty a nábojnice. Už nebudou zvát k bohoslužbám ani vyzývat k mod-

litbám, už nebudou ohlašovat radostné ani smutné události, už nebudou oznamovat čas, ale stanou se z nich nástroje smrti a zmaru. Jejich části jsou ještě dnes rozesté po bojištích 1. světové války.

Ztráty zvonů způsobené válečnými rekvizicemi se nepodařilo do dnešních dnů plně nahradit. Naše kostely byly ochuzeny o významné umělecké památky, ale nejen to. Vytratila se také různorodost spojená s větším počtem zvonů používaných podle daného zvonového řádu. Dnes už sotva zaslechne hlas umíráčku nebo zvonění hrany, zvuk sanktusníku ohlašujícího okamžik proměňování při mši svaté, nerozoznáváme, kdy zvony volají k bohoslužbě ani kdy zvoní klekání.

Ondřej Lazárek
(lazarek.ondrej@seznam.cz)

PS: Za poskytnutí informací z dobového tisku děkuji PhDr. Jiřímu Kacetlovi. Pokud někdo vlastní fotografie zvonů z období jejich válečných rekvizic, tak mě prosím kontaktujte, rád bych si pořídil jejich kopie.

Tříkrálový koncert

V mrazivém podvečeru se v kostele sv. Jana Křtitele u kapucínů konal již počtvrté tříkrálový koncert. Je to tedy dá se říct už tradiční akce, která se koná vždy po skončení období tříkrálového koledování – sbírky. Pestrá paleta účinkujících vystoupila s bohatým programem, který potěšil milé diváky.

Velký dík patří dětem charitních pracovníků, které kouzelně ztvárnily stvoření světa za hudebního doprovodu seskupení Moravští domorodci, kteří nám následně předvedli své pojetí radosti z Božího stvo-

ření. Jelikož celý večer probíhal v kostele sv. Jana Křtitele, byly další písně věnované právě jim – tedy svatému Janu Křtiteli a svatému Františkovi, zakladateli františkánů – kapucínů. Zazpívaly je již odrostlejší děti charitních pracovníků za doprovodu otce Jindřicha Čouпка a Honzy Havelky. Honza nám předvedl krásnou klavírní skladbu od Bohuslava Martinů. Nakonec vystoupil Mašovický sbor se známými písněmi sourozenců Ulrychových. Po celý večer se střídavě k některým hudebním kouskům přidával soubor Samuel Bum,

kteří funguje jako hudební muzikoterapeutická skupina při Ateliéru Samuel.

V Ateliéru pracuje i Jiří Duroň, který celý koncert takřka dával dohromady, a také zde spolu se svými spolupracovnicemi a klienty tohoto zařízení vytvořili kulisy. Oko bystrého diváka si mohlo povšimnout propracování kulisy: tak například strom poznání v ráji byl ve tvaru kříže svatého Františka, jemuž byla věnována jedná z písní... Zkrátka a dobře byl to povedený večer a už se těšíme na další ročník!

Kristýna Bečicová

Zalíbilo se mi zdravít lidi úsměvem

Ve farnostech sv. Kříže a sv. Mikuláše již třetím rokem působí jako kaplan otec Martin Hönig. Do povědomí mnohých vstoupil svým mladistvým záparem, který se projevuje nejen při jeho kázáních, ale i v kontaktu s druhými lidmi.

Jaká je Vaše nejmilejší vzpomínka na dětství?

Překvapivě jsem si teď vzpomněl na psaní úkolů do školy. Co na tom mohlo být příjemného? To, že tam se mnou seděl můj táta, pomáhal mi se soustředit a na jednu stranu mě nic nenechal odfláknout, ale zároveň měl se mnou neomezenou trpělivost a dodával mi klid. Pamatuji si z toho hluboký, téměř posvátný pocit jistoty a dobře odvedené práce.

Pral jste se v dětství se sourozenci?

Na to si nevzpomínám, ale pamatuji si, že jsme se (z legrace) právali s tatínkem – my dva se starším bráchou proti němu. To mě bavilo. Ve škole pak bylo těch rvaček víc. Konflikty jsem samozřejmě jako křesťan zásadně nevyvolával, ale když si na někoho slabšího někdo dovoľoval, ochotně jsem se porval, s kým bylo potřeba. Líbilo se mi mít pověst toho, kdo se umí prát. Ale na to jste se vlastně neptala... Takže, kluci, nic jsem neřekl!

Ve Znojmě se hodně věnujete mladým lidem (mládežnické spolčo, soboty pro kluky). Jak jste prožíval dospívání vy?

V naší farnosti tehdy aktivity pro děti a mládež moc dobře nefungovaly. Ze svého prvního tábora (katolického) v Jizerských horách jsem se vrátil poměrně zklamaný, s jediným silným zážitkem: jak jsme se porvali s místními romskými kluky. A tak jsem začal jezdit na tábory s Církví bratrskou v Letovicích, kde měli moji rodiče přátele z mládí. Tam se mi to už líbilo jinak. Děcka se k sobě chovaly pěkně, vedoucí se s námi modlili vlastními slovy a vyprávěli nám příběhy z Bible. Tak jsem tam chodil dál a později jsem v Církvi bratrské začal navštěvovat setkání mládeže. Tam jsem v době puberty našel společenství mladých vrstevníků, kteří byli úplně normální, ale vztah s Ježíšem pro ně byl na prvním místě. Je pravda, že potom na nové škole (od 6. do 9. třídy) jsem si prošel také

obdobím, kdy jsem se spolužáky tajně kouřil a místo dinosaurů jsem začal kreslit graffiti, ale pak jsem se zase vrátil víc mezi tu křesťanskou mládež a to mě podrželo. Tam jsem nejenom "objevil" víru jako svůj osobní vztah s Bohem, ale také jsem tam našel dobré přátelské vztahy a skvělou zábavu. Takže diskotéky a alkohol mě už pak v podstatě minuly, jaká škoda. :-)

Pamatujete si, kdy jste se rozhodl stát knězem? Měl vliv na vaše rozhodnutí někdo konkrétní?

Díky mládeži Církve bratrské jsem se v dospívání do Boha natolik „zamiloval“, že jsem věděl, že i tím, co budu jednou dělat, chci sloužit Bohu a lidem. O kněžství jsem ale neuvažoval, myšlením jsem tehdy totiž byl více protestant než katolík. To se změnilo na prvních exerciciích, které jsem prožil v 16 letech pod vedením téměř 80 letého kněze, salesiána Petra Barana. Tak jsem se zase naplno "vrátil" do katolické Církve. Později to byl opět tento kněz, kdo mě přivedl k myšlence na toto povolání. Řekl mi: "Myslím, že by z tebe byl dobrý kněz. A salesiánský kněz. Uvažuj o tom."

Jste členem Kněžské společnosti Svätého Kříže, která je spojena s Opus Dei. Co vás do tohoto společenství přivedlo?

Bylo to díky otci Anselmu Ulbrichovi, knězi z Opus Dei, který v době mých seminárních studií přijížděl do Olomouce dělat "kroužky" pro bohoslovce. "Kroužek" je typické formační setkání v Opus Dei, které obsahuje komentář k evangeliu toho dne, dvě krátké přednášky na nějaké téma duchovního života, zpytování svědomí a společnou modlitbu. Jeden kamarád mě tehdy na kroužky pozval a mně se to zalíbilo. Byly pro mě vítaným doplňkem formace, kterou jsme dostávali v semináři. Také se mi líbilo, že otec Anselmo měl na mě čas a jevil osobní zájem o to, čím žiju. A i když jsem dospěl k rozhodnutí, že nepůjdu do řádu (lákali mě ti salesiáni), ale chci se stát diecézním knězem, toužil jsem po nějakém světci, kterého bych mohl víc následovat a po nějaké "konkrétnější spiritualitě". A v Opus Dei jsem našel obojí: svätého Josemariu (zakladatele) a také spiritualitu, která mi pomáhá v úsilí o svatost skrze mé povolání diecézního kněze.

Otec Martin jako bohoslovec v italských Apeninách | foto archiv P. Martina

Členy Opus Dei jsou především laici pracující v běžných profesích. O co toto hnutí (označované oficiálně jako prelatura) vlastně usiluje?

Posláním Opus Dei je hlásat, že všichni křesťané jakéhokoli stavu jsou Bohem povoláni ke svatosti a k apoštolátu, a také jim v tomto poslání pomáhat. Název Opus Dei znamená "Dílo Boží". Chce se tím říct, že ať už je naše profesí cokoli, třeba být matkou v domácnosti, pokud svou práci nabídneme Bohu a snažíme se ji dělat co nejlépe, stává se "dílem Božím", které nám pomáhá růst ve svatosti a přivádět druhé k Bohu. Povolání členů Opus Dei shrnuje heslo: "posvěcovat svou práci, posvěcovat se prací a posvěcovat druhé prací."

Opus Dei pak má být duchovní rodinou, která všem zájemcům (nejen svým členům) k tomu nabízí pomoc ve formě katechezí a duchovního vedení. Sv. Josemaría říkával, že Opus Dei je "jedna velká katecheze". Sv. Jan Pavel II. v roce 1982 za tímto účelem ustanovil Opus Dei jako "osobní prelaturu" katolické církve.

Která kniha kromě Bible vás nejvíce oslovila?

Moc se mi líbila kniha Chatrč od Paula Younga a v duchovním životě mi po Písmu svätém nejvíce pomáhá kniha Cesta od sv. Josemariu.

Kde čerpáte sílu pro svoje povolání? Co vás dobíjí?

Nejvíc mě dobíjí modlitba a pravidelný duchovní "servis", kterého se mi dostává v Kněžské společnosti Svatého Kříže. Dále čas s rodinou nebo s přáteli. Taky mě dobíjí, když vidím, že moje kněžská služba lidem pomáhá. Víím, že na lidském ocenění nemohu stavět, ale i tak mám z něho radost a jsem vděčný lidem tady ve Znojmě, že mě hodně povzbuzují a dávají najevo, že si mě váží.

Zbývá vám čas na nějaké koníčky?

Mezi mé koníčky od dětství patřilo malování, hudba a sport. Na malování teď bohužel nemám čas, nebo si ho neumím udělat. Hudbě se věnuji jenom hrou na kytaru při různých příležitostech. Ale pokud jde o sport, chodívám v úterý s ministranty od sv. Kříže a jejich kamarády hrávat florbal. Při tom se odreaguji.

Máte na starost především farnost sv. Kříže. Kde vidíte příležitosti pro růst této farnosti?

Líbí se mi, že u sv. Kříže je hodně šikovných lidí, kterým na této farnosti záleží, že se zde farníci navzájem poměrně dobře znají a že (asi díky dominikánskému řádu) zde lidé mají vypěstovaný cit pro krásu liturgie a určitý řád. Myslím, že k dominikánskému odkazu, který zde můžeme rozvíjet, patří tři věci: společenství, adorace a evangelizace. Tedy snažit se žít spolu víc jako rodina, klanět se Bohu a přivádět k němu další lidi. Chtějme být rodina živá a otevřená, ne uzavřená. Rozšířme svoje křesťanské srdce na všechny lidi ve Znojmě. Máme je přivést ke Kristu. Podle mě je k tomu zde v centru Znojma nevyhnutelně potřebná křesťanská spolupráce, která jde napříč farnostmi sv. Kříže a sv. Mikuláše.

Co vám působí v naší místní znojemské církvi největší radost?

Radost mi dělá to, když lidé spolupracují na uskutečňování našeho křesťanského poslání. Mám radost z přípravy katechumenů a bířmovanců, na niž se podílejí lidé z farnosti. Mám radost z Obnovy v Duchu svatém, která proběhla loni

a stále přináší plody. Mám radost z lidí ze spolča mládeže, kteří se snaží něco dělat pro svoje vrstevníky, při různých akcích ve farnosti zajišťují hudební doprovod a také mi pomáhají při práci s dětmi. Mám radost z lidí, kteří se za druhé modlí a obětují se, počínaje sestrami dominikánkami a nemocnými a starými lidmi konče. Mám radost z těch, kdo se snaží růst ke svatosti a konat apoštolát na tom místě, kam je Bůh postavil – v rodině, v práci, ve škole. A také z těch, kteří v kostele uklízejí a zdobí, kdo chystají katecheze pro děti a učí náboženství, kdo hrají a zpívají při bohoslužbách. Těmto všem velmi děkuji!

Fenoménem dnešní doby je papež František. Je vám něčím zvlášť blízký?

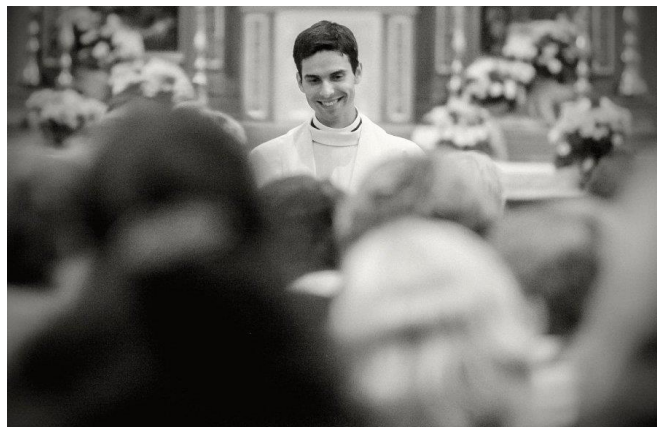
Na papeži Františkovi se mi líbí, že jedná tak, jak to považuje za správné podle evangelia. Nesnaží se být politicky korektní, ale být jako Ježíš.

Ve Znojmě působíte třetím rokem, co vám zde nejvíce přirostlo k srdci?

Hlavně tady mám skvělého "šéfa", a to dělá nejvíc. S otcem Jindřichem Bartošem si moc dobře rozumím a je pro mě vzorem. Také další lidé, s kterými přicházím do styku, se ke mně chovají velmi hezky. Moc se mi líbí historická část Znojma, kde bydlím, a také Gránické údolí, kam mohu kdykoliv zajít na růženic nebo na procházku, zapomenout na chvíli na starosti a pak se k nim vrátit s čistější hlavou.

Zdá se, že jste stále pozitivně naladěni, je to dáno vaší povahou?

Hraje zde roli asi víc věcí dohromady. K povaze bych řekl, že na jednu stranu jsem trochu melancholik, ale na druhou stranu mi nedělá problém důvěřovat

Udělování novokněžského požehnání při primici v Letovicích | foto archiv P. Martina

a spolehnout se na toho, kdo mě má rád. A musím říct, že od dětství se cítím být milován – jak lidmi, tak Bohem. Na tváři rodičů jsem vždycky našel úsměv, který mi dodával ujištění a povzbuzení. A pokud jde o Pána Boha, mám pocit, že ten mě zatím taky spíš rozmazluje. Docela rozumím sv. Janovi, který sám sebe nazýval "učedníkem, kterého Ježíš miloval". A konečně se mi už od dětství zalíbilo lidi zdravít a úsměvem je přimět k tomu, aby se usmáli také. Často se mi to povede, a to mě těší. Je to taková moje hra. :-). Sv. Jan Bosko radil svým salesiánům: „snažte se učinit milováníhodnými“. Myslím, že to je dobrá rada. Tato snaha se vyplatí.

ptala se Eliška Juráková

P. Martin Hömig:

Narodil jsem se 6. 11. 1987 v Boskovících. S rodiči a dvěma bratry jsem vyrůstal v Letovicích v rodinném domku na kopci u lesa. V roce 2007 jsem maturoval na Biskupském gymnáziu v Letovicích a byl jsem přijat do kněžského konviktu v Olomouci, přípravného ročníku před vstupem do kněžského semináře. První dva roky teologického studia jsem potom absolvoval v Olomouci a zbylé tři v Římě. Jáhenskou službu jsem prožil v Brně-Zábřovicích a od kněžského svěcení v r. 2014 působím spokojeně jako kaplan ve Znojmě.

VÝROČÍ

Před 75 roky (5.2.1942) se narodil **Mons. Jiří Mikulášek**. Po studiu elektrotechnicky pracoval 8 let v brněnské Zbrojovce. Po následném studiu teologie byl vysvěcen na kněze (1973). Jako duchovní pak působil v řadě farností brněnské diecéze a od roku 1992 je jejím generálním vikářem. V roce 1994 byl jmenován prelátem Královské stoliční kapituly v Brně a v roce 2000 i "prelátem Jeho Svatosti".

Statistika za rok 2016

farnost:	Sv. Mikuláš	Sv. Kříž	Louka	Přímětice
křty	109	13	3	6
svatby	35	1	5	2
pohřby	62	6	neuveдено	15

Ovečka

Letos nám šla stavba betléma v kostele sv. Michala hladce. S kostelníkem Peťou jsme ho vytáhli zpoza oltáře hned na první pokus a ani jsme před něj nezapomněli postavit kývácího černouška.

Petr mi tentokrát pomohl ze skříně v sakristii nanosit do betléma všechny figury - Svatou rodinu, pastýře, zvířátka i tu selku, co ji pan Šiler nikdy nestavěl, protože je našťvaná (to mi prozradil strejda Šoba). Tak se stalo, že se tam ocitla i taková ovečka, kterou obvykle rovnou necháváme ve skříně spolu s plastovým kamzíkem, šiškovou sovou a voskovým Jezulátkem, protože k betlému nepatří.

Chvilí jsem si ji prohlížela. Ovečka je to moc hezká, ale je prostě jiná. Je větší, má jinak řezbovaný kožíšek a je taková našťvaná, jak už ovečky bývají. Na druhou stranu, oveček v betlému není nikdy dost.

„Co s tebou?“ povídám. „Mohla bych tě postavit mezi vola a oslíka. Nikde se nepíše, že tam s nimi nebyla i ovečka.“ Ještě chvíli jsem ji obracela v ruce, ale nakonec jsem se rozhodla vrátit ji do skříně.

„To nevdá!“ řekla Ovečka. „Stejně, až se všichni Ježíškovi pokloní, vrátí se domů, tam nás pastýř ostříhá a odnese Marii i vlnu od oveček, které u jesliček nebyly.“ „Tak jo,“ já na to, „jestli ti to teda moc nevdá.“

Ale přece mně jí bylo líto. Strčila jsem ji do kabelky, ale obě jsme věděly, že není

kradená. Během svátků jsme obešly betlémy v ostatních znojemských kostelích, abychom našly betlém, ze kterého pochází. Třeba si ji někdy nějaké dítě půjčilo a pak ji sice vrátilo, ale do jiného kostela. Nebo Ovečka vůbec nepatří do betléma. Třeba si ji někdo odněkud dovezl a pak ji našemu kostelu věnoval. Ovečka si bohužel nic nepamatovala a žila jen příběhem Ježíškova narození.

Nakonec jsme nenašly žádný betlém, do kterého by pasovala. Ovečky u sv. Kříže se sice nabízely, že ji přijmou jako jehňátko, ale stejně tak by mohla být ona maminkou těch od sv. Michala.

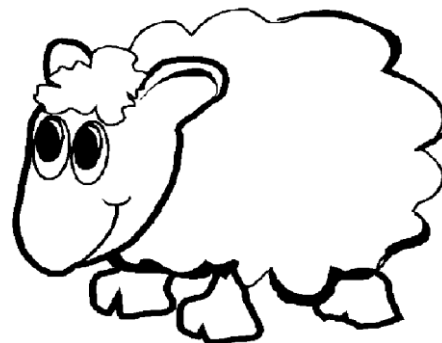
„Nedá se nic dělat,“ řekla jsem Ovečce, když jsem ji pak vracela do skříně, „zůstaňš tady do Hromnic s kamzíkem a to už se pak vrátí i ostatní.“

„To nevdá!“ řekla Ovečka. „Stejně, až se všichni Ježíškovi pokloní a vrátí se domů, pastýř ovečky ostříhá a odnese Marii i vlnu i od těch, které u jesliček nebyly.“

„Já vím,“ pohládila jsem ji po dřevěném kožíšku. „Ty jsi hodná.“

Vzpomněla jsem si, že když jsem byla jako malá překvapivě hodná, říkala mi maminka, že jsem její ovečka.

V neděli před Třemi králi jsem se přede mší svatou zastavila pomodlit v kostele. U betléma stáli otec Jindřich s panem Tůrkem. Docela ve mně hrklo, když jsem

viděla, že do betléma přidávají postavy tří králů, vždyť jejich svátek je až příští sobotu...

Když jsem se tam šla potom podívat, už mě nic nemrzelo. Vzpomněla jsem si, jak je slon těžký a navíc určitě lépe než já vysvětlili Baltazarovi, proč opět stojí v zadu.

K mému překvapení krom exotické výpravy přibyla v betlémě i moje Ovečka!

„No vidíš!“ vykřikla jsem (až se všichni otáčeli od růžence), „a jsi tady!“

„Vrátíš mě do skříně?“ zeptala se Ovečka.

„Proč bych tě vracela do skříně? Když tě sem postavil pan děkan s panem jáhnem, budu tě i já stavět. Každý rok! Jsi ráda?“

„Jsem,“ řekla Ovečka. „Je to taková krása, a hlavně... až se všichni Ježíškovi pokloníme, vrátíme se domů, pastýř nás ostříhá a odnese naši vlnu Marii.“

A byla tak strašně šťastná a všichni se usmívali. I selka. hn

Svatí ve znojemských kostelích: sv. Markéta

V kapli sv. Olympia v kostele sv. Michala je nahoře obraz sv. Floriána a vedle něj stojí sochy na levé straně sv. Markéty antiochijské s drakem a na pravé straně socha sv. Filomény s kotvou. Se sv. Floriánem jsme se seznámili v našem zpravodaji č. 10/2015. Dnes se seznámíme s životopisem sv. Markéty – Margarety.

Margareta (Markéta, Marina) z Antiochie – mučednice se narodila ve 3. století v Antiochii v Sýrii a zemřela roku 308 v Antiochii. Svátek se slaví 17. července.

Margareta, která je u Řeků nazývána Marina, patří ke 14 pomocníkům v nouzi a je vedle Barbory a Kateřiny jednou ze tří *Virgines Capiales* (svaté Tři panny). Místem jejího uctívání je dnes Monte Fiascone v italské provincii Viterbo, malebné městečko vysoko nad Bolsenským jezerem. Dóm uprostřed místa je zasvěcen mučednici sv. Margaretě. V osmiúhelníkové stavbě, kterou plánoval Michel Sanrnicheli, s daleko viditelnou kopulí, jsou uctívány ostatky mučednice z Antiochie.

Margareta přišla na svět podle legendy ve druhé polovině 3. století jako dcera pohanického manželského páru v Antiochii. Kojná, přesvědčená křesťanka, vychovávala dívku od narození v křesťanské víře. Když zpozoroval otec po letech odklon své dcery od modlářství, udal Margaretu u místodržícího Olybria. Tomu učarovala krása mladé dívky, takže se nejen pokoušel odvrátit ji od křesťanství, ale chtěl ji i učinit svou ženou.

Margareta, která věděla, do jakého nebezpečí se dostává při odmítnutí Olybriových návrhů, prohlásila odvážně místodržícímu, že zasvětila svůj život svému nebeskému ženichu Ježíši Kristu. Řekla: „Smíš snad žádat, abych se vzdala nebe a zvolila místo toho prach země?“ Pokořený Olybrius dal pak Margaretu pálit pochodněmi, pověsit za vlasy a bičovat.

Legenda, která přikrášluje silně Margaretin životopis, vypravuje, že se zjevil zajatkyňi v žaláři v noci drak a chtěl ji spolknout. Když udělala Margareta znamení kříže, příšera zmizela. Také prý se zahojily těžké rány křesťanky záračným způsobem hned den po mučení. Když se šířil v lidu pro tyto zázraky stále větší neklid a četní pohané se dali pokřtít, neznal už hněv místodržícího mezí. Olybrius nařídil těm mladé křesťanky, které bylo provedeno nakonec na veřejném náměstí města. Bylo to roku 305.

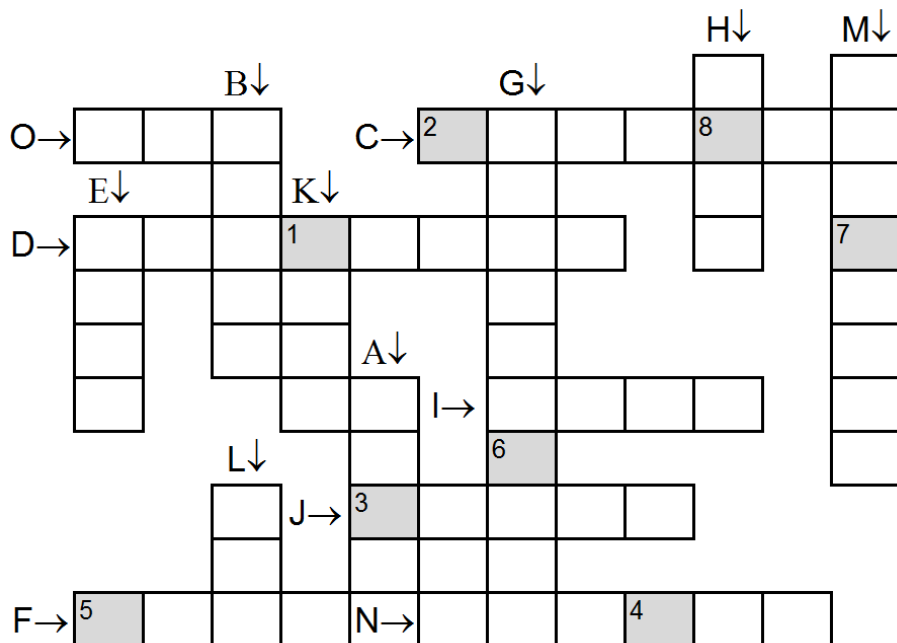
Znázorňování: Margareta z Antiochie byla znázorňována různým způsobem. Zvláště často ji vidíme s drakem (legenda).

Z knihy Schaubert-Schindler: Rok se svatými (Připravil IJK)

FARNÍ HŘIŠTĚ

Milí čtenáři této jedinečné a skvělé rubriky :o), v tomto čísle časopisu bychom rádi prověřili Vaši znalost českých lidových moudr. Po doplnění chybějících slov do křížovky přečtete písmena z šedých políček v pořadí 1 až 8 a vyjdou Vám tak dvě slova podstatné v následujícím vtipu:

Lyžař radí unavené, do kopce těžce stoupající, lyžařce: „Slečno, příště si vezměte (viz tajenka), budou vás do kopce tlačit.“

- A/ ... ryby - taky ryby.
- B/ Na sv. Řehoře šelma sedlák, který ...
- C/ Komu není shůry dáno, v ... nekoupí.
- D/ Na ... musí skřivánek vrznout, i kdyby měl zmrznout.
- E/ Ryba i ... třetí den smrdí.
- F/ Devatero řemesel - desátá ...
- G/ S ... nejdál dojdeš.
- H/ ... hladovému nevěří.
- I/ Kdo chce s vlky žít, musí s nimi ...
- J/ ... hory přenáší.
- K/ ... kopřivu nespálí.
- L/ Mrtvý ... ví.
- M/ Líná huba - holé ...
- N/ Kdo ... jámu kopá, sám do ní padá.
- O/ Kdo lže, ... krade.

Vaši PaKlÍci

Stalo se – krátce

Betlémské světlo ve Znojmě

Tradice Betlémského světla má kořeny v rakouském Linci. Má svůj počátek v roce 1986, kdy bylo darováno světlo z betlémské jeskyně lidem, kteří pomohli dobročinné nadaci pečující o lidi se zrakovým a jiným postižením. Později byli do akce zapojeni i rakouští skauti a sídlo Betlémského světla bylo přeneseno do Vídně. Zde se až do současnosti každoročně v předvánočním čase scházejí skautské delegace a odtud je světlo rozvezeno do různých států Evropy.

Do Znojma se Betlémské světlo přiváží již od roku 1990. Poslední přivítání Betlémského světla proběhlo v pátek 23. 12. 2016 na Horním náměstí. Lidé si odtud mohli přinést světlo do svých domovů. Z Horního náměstí se šlo průvodem přes Masarykovo náměstí ke kostelu sv. Jana Křtitele. Součástí průvodu byly důležité betlémské postavy – Josef s Marií /letos je zastoupili manželé Karolína a Josef Klauďingerovi z Podmolí očekávající svého páteho potomka – poznámka redakce/, tři králové a andělé. U kostela sv. Jana Křtitele pak následoval živý betlém. Zde byl přítomen i malý Ježíšek, se kterým se mohli přítomní potěšit. Celé akci dodal slavnostní

ráz hudební doprovod žáků ZUŠ a hudební skupiny Amatéri. *Jana Janičková*

Manželé Jana a Boris Janičkovi ze Znojma s malým Jakoubkem ztvárňující Svatou Rodinu. | foto Radomír Muzikář / Člověk a víra

Pouť důvěry v Rize

Na konci roku se uskutečnilo evropské setkání mládeže Taize v Rize. Setkání se účastnilo přibližně 15 tisíc mladých, z České republiky jich bylo asi 150. Na programu byly společné modlitby, přednášky, poznávání města, lotyšské kultury a pohostinnosti místních. Hlavním tématem setkání byla letos solidarita. Zamýšlet se nad ní účastníci mohli například v kontextu evropských událostí nebo uprchlické krize. Tradice evropských ekumenických

setkání v duchu komunity Taize začala v roce 1978 v Paříži. Příští ročník se uskuteční ve švýcarské Basileji. *(mo)*

Ekumenická bohoslužba

V týdnu modliteb za jednotu křesťanů se v neděli 22.1.2017 uskutečnila ekumenická bohoslužba, letos v kapli sester Dominikánek ve Znojmě. Setkání s protestantskými církvemi ke společným modlitbám se koná každý rok. Kromě našeho otce děkana Mons. Jindřicha Bartoše a kaplana Martina Höniga jsme mohli tuto bohoslužbu prožít společně s farářem Českobratrské církve evangelické Pavlem Kašparem, kazatelem Evangelické církve metodistické Milanem Mrázekem a farářem Církve československé husitské Antonínem Kotačkou. Celou bohoslužbu hudebně doprovázela schola od sv. Mikuláše pod vedením Williho Türka. Zazněly tematické písně, např. *Spoj nás v jedno, Pane* nebo *Jeden pán, jedna víra*. Vládla tam atmosféra přátelství a vzájemného porozumění. Při přání pokoje vyšli církevní představitelé potřást rukou do lids. Samozřejmě nechyběly ani letošní hostitelky sestry dominikánky. Po skončení bohoslužby bylo připraveno drobné pohostění v sále kláštera. *(mo)*

Kalendář – únor 2017

2.2. **HROMNICE** (svátek Uvedení Páně do Chrámu) – mše sv. s požehnáním svící v 8 h u Sv. Jana Kř. a v 18 h u Sv. Kříže; mše sv. v Louce v 18 h

setkání seniorů (KLAS) v 9 h na faře u sv. Kříže – **beseda o pěší pouti do Compostely** – osobní zážitky manželů Jiříkových

adorace u sv. Mikuláše ve 20 h

3.2. **sv. Blažeje** – mše sv. v 8 h u sv. Jana Kř.; Pá od 15 h adorace a sv. zpověď u sv. Kříže, v 17 h mše sv., vždy se **svatoblažským požehnáním**

4.2. měsíční **pout' v Hl. Mašůvkách** – v 17 h se svatoblažským požehnáním - novokněz Marek Husák (autobus ze Znojma v 16 h)

10.2. **FARNÍ PLES** – od 19.30 v novém obecním sále v Kuchařovicích (ul. 8. května 397), vstupné 100 Kč, rezervace: ples@farnostprimetice.cz, tel. 724 994 191. Více na: www.farnostprimetice.cz/ples

11.2. **Panny Marie Lurdské, den nemocných** – mše sv. v 18 h v kostele sv. Alžběty u staré nemocnice (u sv. Kříže mše sv. nebude)

odpoledne pro kluky od 14 h na faře u sv. Kříže

16.2. **setkání seniorů (KLAS)** v 9 h na faře u sv. Kříže – **Zajímavosti o včelaření a chovu včel**, animátor: J. Simonides

17.2. **mše sv. pro děti** v 17 h u sv. Kříže Pá

19.2. **měsíční modlitba v popické kapli** v 15 h Ne

MAŠKARNÍ PLES PRO DĚTI ve 14.30 v Citonicích v diskotéce Fantazie, na **téma Vodníci**

26.2. sbírka na **Halář sv. Petra** Ne

TRADIČNÍ DĚTSKÝ KARNEVAL od 15 h na faře v Louce, tentokrát s **tématem Rodiny**, všechny děti i s doprovodem jsou zvány

MAŠKARNÍ PLES PRO DĚTI ve 14:30 v Příměticích v sále hostince U Polehňů

28.2. **MASOPUSTNÍ PRŮVOD Denního stacionáře sv. Damiána**. Začátek v 9.20 na nám. Svobody, následně průvod projde ulicemi centra města a zastaví se v sídle Oblastní charity a na Městském úřadě. Konec průvodu bude opět na nám. Svobody v 11.00 h. Budeme rádi, když se v masce přidáte k nám!!

1.3. **POPELEČNÍ STŘEDA** – den přísného postu, St **křížová cesta po městských kostelích** v 19.30 h

POBYT V KLÁŠTER TRAPISTEK V POLÍČANECH

(1.2. – 4.2.2017) Rád bych pozval dívčí či ženské duše k prožití tří dnů duchovního ústraní v klášteře trapistek v Políčanech. Pojeme ve středu 1.2. v 8 h z fary z Přímětic a vrátíme se v sobotu 4.2. navečer. Je třeba počítat s příspěvkem asi 1200 Kč na ubytování a stravování v klášteře a potom také s příspěvkem na cestu. Kdo by chtěl tuto klášterní zkušenost zažít, ať zavolá P. Jindřichovi Čoupkovi: 731402652.

CELODENNÍ POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVY

v sále dominikánského kláštera (Dolní Česká 1) →

začátek v 9 h, ukončení mší sv. v 16 h

pro muže – sobota 4.3.2017

P. Josef Novotný z Brna (téma: Sedm hlavních hříchů)

pro ženy – sobota 1.4.2017

P. Tomáš Wascinski z Tasovic (téma: misijní obnova)

VÝPRAVA DO FATIMY (červenec 2017)

Protože je letos 100. výročí zjevení P. M. ve Fatimě, tak zvažuji výpravu do Fatimy. V hrubých rysech asi takto: v neděli 16.7. letět do Lisabonu letadlem a potom strávít asi 10 dní pěším putováním do Fatimy v obráceném směru po Caminu Portugal, které vede do Santiaga a vrátit se opět letadlem z Lisabonu v sobotu 29.7. Nerad bych jel sám a tak tuto myšlenku dávám do novin, kdyby se snad našel někdo podobně smýšlející. Má-li telefon, ať se mi ozve - P. Jindřich Čoupek: 731402652.

ZMĚNA MÍSTA BOHOSLUŽBY V NOVÉ NEMOCNICI

Mše sv. v Nové nemocnici ve Znojmě je každou sobotu ve 14.30 h v **Přednáškovém sále** (v přízemí vlevo, vchod do nemocnice pro návštěvy). Příležitost ke sv. zpovědi, možnost přinést sv. přijímání na pokoj. Tel.: kněz 736 523 600, služba 723 816 468.

FARNÍ KAVÁRNA S PŘEDNÁŠKOU

Každou neděli u Sv. Kříže je možnost setkat se u kávy či čaje po skončení ranní mše sv. (tedy cca v 9.00) v sále kláštera. Na toto setkání navazuje katecheze a po ní diskuse a modlitba ve skupinkách.

Pravidelný program:

Mše sv. s programem pro děti – každou neděli v 9 h u Sv. Mikuláše a v 10 h u Sv. Kříže | **Setkání dětiček a jejich maminek** – každé pondělí a středu od 9 do 12 h na faře u Sv. Mikuláše | **Setkání pro kluky** každou (v pořadí) druhou sobotu v měsíci ve 14 h na faře u Sv. Kříže | **Modlitby matek** – každé pondělí v 18 h na faře v Louce | **Setkání Mariiny legie** – každé pondělí v 15.45 h na faře u Sv. Kříže | **Zkoušky chrámového sboru** – každé úterý v 19 h na faře u Sv. Kříže | **Setkání mládeže** – každý pátek v 19.30 h na faře u Sv. Mikuláše; jednou za 14 dní v pátek večer na faře v Příměticích | **Vzdělávací setkání nejen pro mládež** – jednou za 14 dní v pátek na faře v Louce (po mši sv. v 18.30 h): v únoru 3.2. a 17.2. | **Zkoušky schůly** – každý pátek v 18 h na faře u Sv. Mikuláše | **Setkání ministrantů** – každý pátek v 18 h na faře u Sv. Mikuláše | **Setkání dominikánských terciářů** – každý poslední čtvrtek v měsíci po večerní mši sv. na faře u Sv. Kříže | **Mše sv. pro seniory a nemocné** – každou sudou středu ve 13.30 h v novém domově pro seniory U Lesíka, každou sobotu v 9 h v penzionu na Vančurově, každou sobotu ve 14.30 h v Nové nemocnici v přednáškovém sále (možnost přinést sv. přijímání na pokoj - tel.: 738 523 600), **ve Staré nemocnici možnost návštěvy nedělní mše sv. u sv. Alžběty** v 11 h po domluvě s doprovodem dobrovolnice p. Bauerové (tel. 737 802 498)

Máme nebeské občanství, ale pozemské povinnosti.

Bůh se s tebou nebude bavit o dietě – postaví tě na váhu.

aforismy Pavla Kosorina

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Ochmanová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. Vychází každý měsíc mimo letní prázdniny. Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Za obsah článku odpovídá autor. V elektronické podobě časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 2/2017 vyšlo 27/01/2017 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. Vytiskla Tiskárna Koutecký – Kuchařovice.